

*The
Sea
of
Tranquility*
nyugalom tengeré

„Szívszorító, érzelmes utazás az első szótól az utolsóig.”

– Colleen Hoover, a *New York Times* bestsellerlistás

Hopeless – Reménytelenül szerzője

*fine
selection*

KATJA MILLAY

KATJA MILLAY

*The
Sea
of
Tranquility*
nyugalom tengersere

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Édesapám emlékére
Mert ő előre megmondta*

Gyűlölöm a bal kezemet. Gyűlölök ránézni. Gyűlölöm, hogy Gráng, remeg, és arra emlékeztet, hogy elveszítettem önmagam. De ettől még ránézek, mert arra is emlékeztet, hogy meg fogom találni a fiút, aki mindent elvett tőlem. Meg fogom ölni a fiút, aki megölt engem. Végezni fogok vele, még hozzá a bal kezemmel.

1. fejezet

Nastyá

A halál nem is olyan vészes, ha egyszer már megtapasztaltuk. Márpedig én megtapasztaltam.

Többé már nem félek a haláltól.

Minden mástól viszont igen.

Az augusztus Floridában három dolgot jelent: hőséget, fullasztó páratartalmat és a sulis kezdetét. *Suli*. Két év kihagyás után megint iskolába fogok járni. Otthon a konyhaasztal mellett anyám ezalatt is tanítgatott, de ez tényleg nem számít sulinak. Péntek van. Az utolsó évem hétfőn kezdődik, de még be sem iratkoztam. Ha ma nem megyek be a gimibe, hétfő reggel nem lesz órarendem, és tanítás előtt, az irodában kell majd várnom rá. Ha lehet, inkább kihagynám a nyolcvanas évek béna filmjeibe illő jelenetet, ahogy az első nap késve lépek be az osztályba, és mindenki engem bámul. Ugyan történt már velem ennél rosszabb is, de az elég nagy szívás lenne.

A nagynéném elhoz kocsival, megállunk a Mill Creek-i Községi Középiskola parkolójában. Tipikus, jellegtelen gimnázium. A visszataszító színű falakat és a táblán virító nevet leszámítva tökéletes mása annak a giminek, amibe azelőtt jártam. Margot – megtiltotta, hogy Margot néninek szólítsam, mert attól öregnek érzi magát – kikapcsolja a rádiót, amit egész úton bömböltetett. Hál’ istennek rövid az út, mert az erős hangok a frászt hozzák rám. Nem maga a zaj a gond, hanem az, hogy hangos. A hangos zajban lehetetlen meghallani a halk neszeket, márpedig a halk nesz az, amittől tartanunk kell. Most elviselem, mert kocsiban ülünk, és az autóban általában biztonságban érzem magam. A szabadban más a helyzet. Odakint sosem érzem magam biztonságban.

– Anyád várja a hívásod, miután itt végeztünk – mondja Margot. Anyám egy csomó dolgot vár, ami sosem fog összejönni. Mindent figyelembe véve egy telefonhívás nem nagy kérdés, de ez még nem jelenti azt, hogy össze fog jönni. – Legalább egy SMS-t küldhetnél neki. Négy szót. *Beiratkoztam. Minden rendben van.* Ha végtelenül nagylelkű hangulatban vagy, akár egy olyan mosolygós arcocskát is odatehetsz a végére.

A nagynénémre sandítok az anyósülésről. Margot jó tíz évvel fiatalabb anyámnál. Szinte minden szempontból anyám ellentéte. Még csak nem is hasonlít rá, vagyis rám sem, mert én meg édesanyám tökéletes mása vagyok. Margot-nak sötétszőke haja és kék szeme van, bőre pedig örökké napbarnított, ami számára nem nagy ügy, ugyanis éjszakai műszakban dolgozik, nappal pedig a medence mellett szunyókál, pedig ápolónő, vagyis ennél több esze is lehetne. Nekem sápadt bőröm, sötétbarna szemem és hosszú, hullámos, éppen hogy feketének nevezhető hajam van. Margot úgy fest, mint egy naptejreklám. Én meg úgy, mint akinek koporsóban a helye.

Csak egy hülye nézne minket rokonoknak, pedig ez egyike azon kevés dolognak, ami igaz velem kapcsolatban.

Margot még mindig elégedetten vigyorog, mert tudja, ha nem is győzött meg, hogy tegyek anyám kedvére, legalább némi büntudatot keltett bennem. Margot-ra egyszerűen nem lehet neheztelni, akárhogy is igyekszik az ember, emiatt egy kicsit utálok is, mert én sosem leszek ilyen. Befogadott engem, és nem azért, mert nem volt hova mennem, hanem mert ki nem állhattam, ahol eddig éltem. Szerencséjére csak ritkán fogunk összefutni, hiszen amint elkezdődik a sulis, nem nagyon leszünk egyszerre otthon.

De akkor is, nem hinném, hogy egy harmincas éveie elején járó, egyedülálló nőnek az lenne az álma, hogy befogadjon egy morcos, megkeseredett kamasz lányt. Én biztos nem tenném meg, bár én nem is vagyok valami jó ember. Talán ezért hagytam el rohamléptekkel azokat, akik a legjobban szeretnek. Ha egyedül élhetnék, azt tenném. Még hozzá örömmel. Inkább lennék egyedül, mint hogy azt kelljen tettetnem, jól vagyok. Ám ezt a lehetőséget megtagadták tőlem. Úgyhogy legalább olyan valakivel élek, aki egy kicsit kevésbé szeret. Hálás vagyok Margot-nak. Nem mintha ezt elárulnám neki. Nem mintha bármit is elárulnék neki. Nem szokásom.

Amikor belépek a tanulmányi irodába, teljes a zűrzavar. Csörögnek a telefonok, zúgnak a fénymásolók, hangok kavalkádja zeng. Három sor kígyózik az előtérben lévő pult előtt. Nem tudom, melyikbe kellene beállnom, úgyhogy az ajtóhoz legközelebbit választom, és remélem a legjobbakat. Margot is belép az irodába, és azonnal félreterel, el az összes sor mellett, és egyenesen a titkárnőhöz lép. Szerencséje, hogy láttam, hogy ő az, különben abban a pillanatban, hogy keze a karomhoz ért, a földön találta volna magát, a térdemmel a hátában.

– Időpontot foglaltunk Armour igazgató úrnál – közli ellentmondást nem tűrően a titkárnővel. Margot, a felelősségteljes felnőtt. Ma anyaszerepet játszik. Ezt az oldalát ritkán látom. Jobb szereti a menő nagynéni szerepét. Margot-nak nincs gyereke, így ez kicsit idegen neki. Fogalmam sem volt, hogy időpontot foglaltunk, de most belátom, milyen logikus. Az ötven körüli, csúnyácska titkárnő a csukott, sötét ajtó melletti székekhez irányít minket.

Csak néhány percet kell várunk, és senki sem vesz észre, senki sem vesz tudomást rólam. Élvezem a névtelenséget. Kíváncsi vagyok, mennyi ideig fog tartani. Lenézek a ruhámra. Nem csíptem ki magam a beiratkozásra, azt hittem, csak idejövök, kitöltök néhány papírt, átadom az igazolásaimat a védőoltásaimról, és kész. Nem számítottam rá, hogy diákok tömege fog az adminisztráción tolongani. Farmert és fekete, V nyakú pólót viselek, mindkettő egy kissé – na jó, sokkal – szűkebb a kelleténél, de amúgy teljesen jellegtelenek. Csak a cipő terén tettem oda magam. Fekete túsarkú. Tizenkét centis, őrületes darab. Igazából nem azért hordom, hogy magasabbnak tűnjek – bár az határozottan nem árt –, hanem a hatás kedvéért. Legszívesebben ma sem bajlódtam volna velem, de muszáj gyakorolnom benne a járást. Egyre jobban egyensúlyozok túsarkúban, de úgy gondoltam, nem árt egy főpróba. Jó lenne, ha nem esnék seggre a sulis első napján.

A falióra nézek. A másodpercmutató a fejemben kattog, pedig tudom, hogy nem hallhatom a ketyegést ebben a nyüzsgésben. Bárcsak ki tudnám zárni ezt a zajt! Nagyon zavar. Túl sok mindent hallok egyszerre, és bár az agyam megpróbálja szétválogatni a hangokat, külön kis csoportokra osztani őket, ez szinte lehetetlen, úgy összeolvad a sok masina és ember hangja. Folyamatosan ökölbe szorítom-ellazítom a kezemet az ölemben, és remélem, hogy hamarosan sorra kerülünk.

Eltelik néhány órának tűnő perc, mire kinyílik végre a vaskos faajtó, és egy negyvenes éveiben járó, rosszul szabott öltönyt viselő, nyakkendőös pasas betessékel minket. Kedvesen mosolyog, majd visszaül az íróasztalához, egy óriási bőrszékbe. Az asztal hatalmas. Túl nagy ebbe az irodába. Nyilván a bútor hivatott megfélemlíteni az embert, mert maga a diri képtelen lenne erre. Még alig mondott valamit, de máris jámbornak könyveltem el. Remélem, hogy igazam van. Szükségem lesz a támogatására.

Leülök az Armour igazgató asztalával szemközti két vörös bőrszék egyikébe. Margot pedig letelepszik a mellettem lévő székre, és belevág a mondanivalójába. Néhány percre hallgatom, ahogy elmagyarázza a dirinek a „sajátságos helyzetem”-et. *Sajátságos helyzet, az nem kifejezés.* Miközben nagynéném elmélyül a részletekben, látom, hogy a férfi rám pillant. Ahogy jobban megnéz magának, kissé elkerekedik a szeme, és észreveszem tekintetében a felismerés szikráját. *Igen, én vagyok az.* Emlékszik rám. Ha még messzebbre mehettem volna, nem is lenne szükség erre. A nevem nem sokat jelentene. Az arcom annál is kevesebbet. Ám csupán kétórányira távolodtam el az epicentrumtól, és ha csak egyetlen ember is felismer, akkor pont ugyanolyan helyzetbe kerülök, mint odahaza voltam. Ezt nem kockáztathatom, ezért ülünk most itt, Armour igazgató irodájában, három nappal a végzős évem kezdete előtt. Nincs is jobb, mint az utolsó pillanatra halasztani a dolgokat. Bár erről legalább nem én tehetek. A szüleim az utolsó pillanatilag hadakoztak a költözésem ellen, de végül beadták a derekukat. Ezt részben Margot-nak köszönhetem. Bár azt hiszem, az is rásegített az ügyre, hogy összetörtem apám szívét. És valószínűleg egyszerűen már mindenkit kimerítettem.

Mostanra már fél füllel sem hallgatom a társalgást, lefoglal, hogy szemrevételezzem Armour irodáját. Nem akad sok minden, ami

elvonja az ember figyelmét: néhány cserepes növény, amikre láthatóan ráférne a locsolás, meg egy-két családi fotó. A falra függesztett diplomát a Michigani Egyetemen szerezte. A keresztnéve Alvis. *No-csak*. Miféle béna név az, hogy Alvis? Nem hinném, hogy bármit is jelent, de majd mindenképpen utánanézek. Épp a név lehetséges eredetén tűnődöm, amikor meglátom, hogy Margot előhúz egy mappát, és átadja az igazgatónak.

Orvosi szakvélemények. Rengeteg.

Miközben a diri átnézi az iratokat, megakad a szemem az íróasztalán lévő régimódi, fém, tekerős hegyezőn. Furcsának találom. Az asztal drága, elegáns, cseresznyefa bútor, köszönőviszonyban sincs az olcsó vacakokkal, amelyek a tanároknak jutnak. Képtelen vagyok megérteni, miért rakna rá valaki egy ilyen ósdi hegyezőt. Teljes ellentmondás. Legszívesebben rákérdeznék. Ehelyett az állítható ceruzalyukakat bámulom, és szórakozottan elmerengek, vajon beleférne-e valamelyikbe a kisujjam. Azon tűnődöm, hogy mennyire fájna kihegyezni az ujjam, és vajon mennyire vérezne, amikor hallom, hogy Armour igazgató hangnemet vált.

– Egyáltalán nem? – Idegesnek hangzik.

– Egyáltalán nem – erősíti meg Margot. Teljes gőzzel nyomja a felvett, gyakorlatias modort.

– Értem. Nos, megteesszük, ami tőlünk telik. Gondoskodom róla, hogy a tanárai tudomást szerezzenek róla még hétfő előtt. Kitöltötte már a tanrendi igénylőlapot? – Óraműpontossággal el is érkezünk a társalgás azon pontjához, amikortól úgy beszél rólam, mintha jelen sem lennék. Margot odaadja neki az űrlapot, és a férfi gyorsan átfutja. – Ezt leadom a tanácsadóknak, hétfőre összeállítják az órarendjét. Azt nem tudom megígérni, hogy az összes választott tárgyat fel tudja majd venni. Mostanra betelt a legtöbb osztályunk.

– Megértjük. Biztos vagyok benne, hogy mindent megtesznek, amit csak lehet. Nagyra értékeljük a segítségét, és persze a diszkrécióját – teszi hozzá Margot. Figyelmeztetésnek szánja. Éljen Margot! Bár azt hiszem, ez az igazgató esetében fölösleges. Az az érzésem, hogy tényleg segíteni akar. Egyébként meg szerintem a frászt hozom rá, úgyhogy valószínűleg a lehető legkevesebbet akar majd látni.

Kikísér minket, kezét ráz Margot-val, és alig észrevehetően biccent nekem, erőltetett mosollyal, ami talán sajnálatát vagy esetleg megvetését jelzi. Szinte rögtön elfordítja a fejét. Követ minket az adminisztráció előterének káoszába, megkér, hogy várjunk egy percet, majd elsiet a folyosón, hogy átadja az irataimat az iskolai tanácsadónak.

Körülnézek, és többségében ugyanazokat az embereket látom, mint korábban, még mindig sorban állnak. Hálát adok az előre lefoglalt időpontért annak az égi hatalomnak, amely még mindig hisz bennem. Inkább nyalnám tisztára egy mobil vécé belsejét, mint hogy még egy percet kelljen eltöltenem ebben a hangzavarban. A falhoz húzódunk, hogy a lehető legkevesébe legyünk útban. Most már nincs üres szék.

A sor elejére pillantok, ahol egy sötétszöke Ken baba a pult túloldalán álló Csúnyácska asszonyságra villantja létező legbugyinedvesítőbb vigyorát. Csúnyácska asszonyság szinte ragyog a srác flörtölésétől. Nem hibáztatom érte. A fiú vonzereje azt a szintet üti meg, ami az önérzetes nőket pépagyú idiotákká szokta változtatni. Igyekszem kihallgatni a beszélgetésüket. A srác valami kisegítő állásra pályázik az irodában. *Á, a lusta disznó!* Féloldalra hajtja a fejét, és mond valamit, megnevetette Csúnyácska asszonyságot, aki beletörődve csóválja a fejét. A srác megkapta, amit akart.

Észreveszem hogy enyhén megváltozik a tekintete. Ő is tudja, hogy nyert. Le vagyok nyűgözve.

Még mindig várakozik, ekkor ismét nyílik az ajtó, egy örülden csinos lány lép be, és addig forgolódik, amíg meg nem pillantja a fiút.

– Drew! – kiáltja a hangzavart túlharsogva, mire mindenki feléje fordul. A lány mintha észre sem venné a ráirányuló figyelmet. – Nem fogok egész nap a kocsiban ülni! *Gyerünk* már! – Szemügyre veszem, miközben ő a srácre mered. Ő is szőke, bár hajának árnyalata nem egészen ugyanolyan, mint a fiúé; világosabb, mintha egész nyáron napozott volna. A lehető legkézenfekvőbben vonzó: rózsaszín, nyakpántos felsőt visel, amit csinosan kitölt, drága, bőr kiegészítékének színe betegesen pontosan passzol ruhája árnyalatához. A srácot mintha kissé szórakoztatná a bosszankodása. Nyilván a barátnője. Szerintem remekül összeillenek. *Már kapható Bugyinedvesítő Ken párja, Sértődött Hercegnő Barbie: hihetetlen idomokkal, dizájnertáskával és bosszús grimasszal!*

A fiú feltartja az ujját, hogy jelezze, egy perc, és kész. A helyében én egy másik ujjat választanék. Elvagyorodom a gondolatra, és ahogy felnézek, azt látom, hogy a srác viszonzza mosolyomat, tekintetében csintalanság villan.

Csúnyácska asszonyság hátul gyorsan a fiú kérvényére firkant valamit, majd aláírja a papírt. Visszaadná a srácnak, de az még mindig engem néz. A nőre mutatok, és megemelem a szemöldököm. *Nem veszed el, amiért jöttél?* A fiú megfordul, átveszi a kérvényt, megköszöni, és kacsint. Rákacsint a klimaxos titkárnőre. Olyan nyilvánvalóan manipulatív, hogy az szinte zseniális. *Szinte.* A nő ismét megcsóválja a fejét, és az ajtó felé hessegeti. *Szép volt, Ken, szép volt.*

Miközben én az irodai drámán szórakoztam, Margot egy nővel sutyorgott, azt hiszem, ő az iskolai tanácsadó. Drew, akit borzasztóan

szeretnék továbbra is Kennek nevezni, még mindig az ajtó közelében állogál, pár sráccal beszélget, akik a sor végén várakoznak. Kíváncsi vagyok, vajon direkt próbálja-e felbosszantani Barbie-t. Úgy látom, ez nem nehéz feladat.

– Menjünk! – érkezik vissza Margot, és a kijárat felé terel.

– Egy pillanat! – sipítja egy női hang, mielőtt kijutnánk az ajtón. A sorban hirtelen mindenki a nőre néz, aki egy mappát lóbál felém.

– Hogy kell kiejteni ezt a nevet?

– Nasz-ti-ja – szótagolja Margot, én pedig titokban elszörnyedek, látva, hogy mindenki minket figyel. – Nastya Kashnikov. Orosz név. – Az utolsó két szót a válla fölött veti hátra, valamilyen oknál fogva láthatóan nagyon elégedett magával. Kimegyünk az ajtón, a többiek tekintete a hátunkra szegeződik.

Amint kiérünk a kocsizhoz, Margot nagyot sóhajt, és visszavált az ismerős modorára.

– Na, ezt az akadályt elhárítottuk. Legalábbis egyelőre – teszi hozzá. Aztán vakító, tipikus amerikai lányos mosolyt vet rám. – Fagyi? – kérdi, mintha ő jobban kívánná, mint én. Viszonzom a mosolyt, mert erre a kérdésre még délelőtt fél tizenegykor is csak egy válasz létezik.

2. fejezet

Josh

Hétfő, hét óra két perc. Teljesen értelmetlen. Ilyen lesz a mai nap, az utána következő százhetvenkét tanítási nappal egyetemben. Ha lehetne, most elmerengnék azon, mekkora időpazarlás ez az egész, de nem érek rá. Már így is késésben vagyok. Berohanok a mosókonyhába, kirángatok pár ruhát a még le sem járt szárítógépből. Tegnap este elfelejtettem bekapcsolni, de most nincs időm kivárni a program végét; úgyhogy kénytelen vagyok magamra rángatni egy nedves farmert, miközben igyekszem nem keresztülesni a saját lábamon. Tök mindegy. Ezen nem akadok fenn.

Kikapok egy kávésbögrét a konyhaszekrényből, és igyekszem anélkül teletölteni, hogy szétlocsolnám a forró italt a pulton, vagy megégetném vele magam. A bögrét a konyhaasztalra teszem, egy gyógyszeres fiolákkal teli cipősdoboz mellé, épp mielőtt a nagyapám kilép a szobájából. Ősz haja olyan borzas, hogy jelen pillanatban egy örült tudósra emlékeztet. Ijesztően lassan mozog, de van annyi eszem, hogy ne ajánljam fel a segítségemet. Azt utálja.

Régen irtó erős volt, de most már nem az, és iszonyúan megviselte ez a veszteség.

– Kávét az asztalon – mondom, azzal felkapom a kulcsomat, és az ajtó felé indulok. – Kiraktam a bogyoídat, és felírtam őket. Bill egy órán belül jön. Biztos, hogy megleszel addig?

– Nem vagyok nyomorék, Josh – morogja válaszul. Igyekszem nem mosolyogni. Dühös. Az jó. Így egy kicsit normálisnak tűnik minden.

Másodperceken belül a kisteherautómban ülök, már el is hajtottam a házunk elől, de még így sem biztos, hogy nem késem el. Nem lakom messze a sulitól, de az első tanítási napon mindig csigalassan megy a parkolás. A legtöbb tanár ma nagyvonalú, de nekem amúgy sem kell emiatt aggódnom; engem senki se küld büntibe, akár kések, akár nem. Padlóig nyomom a gázt, és pár perccel később már arra várok, hogy bejussak a parkolóba. A hosszú kocsisor egészen az útig ér, de legalább halad.

Négy órát aludtam, és reggeli gyanánt csak egy csésze kávét ittam. Hozhattam volna az útra még egy adaggal, de nem jutott rá idő, és valószínűleg úgyis az ölemben kötött volna ki, mire a suliba érek.

Miközben várok, előveszem az órarendemet, és megint átfutom. A technika csak a negyedik órám, de legalább nem a nap legvégére került. A többi tárgy rohadtul nem érdekel.

Mire végre beérek a suliba, Drew a kapu előtt áll a szokásos csapatával, és ontja magából a hazugságokat, hogy mi mindent csinált a nyáron. Jól tudom, hogy hazudik, mert a nyár nagy részében velem lógott, és pontosan emlékszem, hogy szart se csináltunk. Időnként lelépett egy-egy csajjal, de amúgy a kanapémon dögölt.

Ahogy most elnézem Drew-t, úgy látom, nincs, aki nála jobban örülne, hogy megint kezdődik a tanítás. Grimaszt vágnék, de ez

olyan csajos húzásnak tűnik, hogy inkább csak magam elé meredek, és továbbmegyek. Drew felém biccent, ahogy elhaladok mellette, én pedig viszonzom a gesztust. Majd később dumálok vele. Tudja, hogy nem megyek a közelébe, ha körülveszik a hódolói. Senki más nem üdvözl, és a tömegben átvágva épp beérek a sulis udvarára, amikor becsöngetnek.

Az első három órám akár ugyanaz is lehetne. Csak a szabályokat hallgatom, megkapom a tantárgyleírást, és igyekszem ébren maradni. A nagyapám ötször kelt fel az éjjel, tehát én is. Tényleg muszáj lesz többet aludnom. *Egy hét múlva többet fogsz* – gondolom keserűen, de most nem rágódok ezen.

Háromnegyed tizenegy. Ebédszünet. Én sokkal szívesebben mennék rögtön technikaóra. Utálok ilyen korán ebédelni. Kimegyek az udvarra, letelepszem az udvar közepétől legtávolabb eső pad háttámlájára. Már két éve mindig ugyanerre a padra ülök. Senki se foglalkozik velem, mert könnyebb úgy tenniük, mintha nem is léteznék. Sokkal szívesebben tölténém ezt a fél órát fűrészporszepergetésével, mint itteni ücsörgéssel, de még nincs mit felsöpörni a műhelyben. Viszont legalább még olyan korán van, hogy a nap nem hevítette fel a fémpadokat. Most már csak ki kell várnom, hogy leteljen a következő harminc perc, alighanem a nap leghosszabb időszaka.

Nasty

Túlélés. Most csak ezzel foglalkozom, és egyelőre nem is olyan rémes, mint amire számítottam. Rengetegen méregetnek sanda pillantással, valószínűleg az öltözékem miatt, de senki sem szól hozzám. Kivéve Drew-t, a Ken babát. Összefutottam vele ma reggel, bár nem

volt nagy eset. Ő szövegelt. Én némán lépkedtem. Hamar feladta. Kibírtam az ebédig, most jön a nagy próbatétel. Egyelőre senkinek nem volt ideje nagy haverkodásra, így sikerült beolvadnom a tömegbe, viszont az ebédszünet nem más, mint a pokol egy teljesen kiszámíthatatlan dimenziója. Eleinte a többiek kerülése tűnt a legjobb opciónak, ám előbb-utóbb úgyis meg kell birkóznom a tekintetekkel és megjegyzésekkel. Szívem szerint inkább dugnék fel egy kaktuszt a seggembe, de ez a lehetőség momentán nem aktuális, úgyhogy az lesz a legjobb, ha most rögtön túlesek a megaláztatáson. Aztán keresek egy üres mosdót, megfésülködöm és kiigazítom a rúzsom, vagy ahogy mi, gyávák nevezzük: rejtőzködöm.

Megpróbálom lopva ellenőrizni a ruházatomat, hogy tényleg minden a helyén van-e, nem villantok-e ki többet, mint terveztem. Ugyanaz a túsarkú van rajtam, mint pénteken, ám ezúttal mély kivágású, ujjatlan, fekete felsőt viselek, meg egy ruhadarabnak alig nevezhető szoknyát, amiben igencsak jól érvényesül a fenekem. Nem kötöttem össze a hajam, leomlik a hátamon, elöl pedig takarja a homlokomon lévő heget. A szememet vastagon kihúztam feketével. Jellegzetesen kurvás szerelés, és valószínűleg csak a legalantasabb egyedek számára vonzó. *Mint Drew*. Elmosolyodok, amint eszembe jut, hogy mért végig ma reggel a folyosón. Barbie bepöccent volna tőle.

Nem azért öltözködöm így, mert annyira tetszik ez a stílus, vagy mert mindenképp azt szeretném, ha megbámulnának az emberek. De úgyis kellemetlenül meg fognak bámulni, így legalább én szeretném megválasztani, hogy mi vonzza rám kellemetlen tekintetüket. Egyébként meg egy kis zavaró bámulás nem nagy ár azért, hogy mindenkit elriasszak. Nem hinném, hogy egy lány is akad ebben a suliban, aki szóba akarna állni velem, az irántam érdeklődő fiúk

pedig nyilván nem társalgásra vágnak. És akkor mi van? Ha már úgylis megbámulnak akaratom ellenére, inkább foglalkozzanak a seggemmel, mint az elmebajommal meg a nyomorék kezemmel.

Margot még nem volt otthon, amikor ma reggel elindultam a suliba, különben alighanem megpróbált volna lebeszélni erről a szerelésről. Teljes joggal. Szerintem az első órán a tanár intőt akart adni nekem az öltözködési szabályok megszegéséért, amint beléptem, de miután megnézte a névsorban, hogy ki vagyok, csak a helyemre küldött, és többet rám se nézett.

Három évvel ezelőtt anyám szívbajt kapott volna, ha meglátja, hogy így megyek suliba. Zokogásban tört volna ki, szülői kudarcán keseregve, vagy egyszerűen csak bezárt volna a szobámba. Manapság csalódottnak tűnne, de megkérdezné, jó-e ez nekem, én pedig hazug módon bólintanék, hogy azt tettehessük, nincs gond. Valószínűleg nem is a ruha lenne a legnagyobb baj, mert szerintem anyámat a ribis szerelés messze nem zavarná annyira, mint a smink.

Anyám imádja az arcát. Nem önteltségből vagy beképzeltségből, hanem tiszteletből. Hálás a vele született adottságaiért. Megértem. Fantasztikus arca van, tökéletes, angyali. Ilyen arc ihletésétől szoktak dalokat meg verseket meg búcsúleveleket írni. Olyan egzotikus szépség, mint aki a szerelmes regények főhőseit szokta rabul ejteni, akár ismeretlenül is, mert *egyszerűen muszáj meghódítaniuk*. Regényes szépség. Ez az én anyám. Azzal a vággyal nőttem fel, hogy tökéletesen hasonlítsak rá. Egyesek azt mondják, hasonlítok is, és talán tényleg így van, a más alatt. Talán hasonlítanánk, ha levakarnám a sminket és fiatal lányhoz illően öltöznék, nem úgy, ahogy most nézek ki: mint egy ordítva káromkodó utcagyerek, akit épp egy drogtanyáról rángatnak ki a *Zsaruk* című valóságshow-ban.

Gondolom, anyám a fejét csóválná, és csalódott pillantást vetne rám, de manapság csak a lényeges kérdésekben vitázik, és nem hinném, hogy a kinézetem annak számít. Anya kezd reménytelen esetnek tekinteni, és ez jó, mert az is vagyok, még el is költöztem, hogy elfogadhassa ezt a tényt. Már régóta reménytelen eset vagyok. Nagyon sajnálom anyámat, mert ő nem tehet erről az egészről. Azt hitte, megtörtént a hőn áhított csoda, és egyedül én tudtam, hogy mégsem, akármennyire is szerettem volna teljesíteni a kívánságát. Talán pont én fosztottam meg a csodától.

Szóval ezért ácsorgok ilyen szerelésben a sulis udvarán, az udvar szélén várakozva, mintha *A magányos gimnazista* című film főszerepét alakítanám. Úgy terveztem, hogy korán ideérek, és átkelek az udvaron, még mielőtt nyüzsögni kezdenének rajta az ebédelő, de a tőritanárom feltartott, s azon a három percen múlt, hogy nem félig üres, hanem diákokkal teli udvar fogad. Ebben a pillanatban az udvart mindenhol beborító kőburkolatra meredek, és komolyan elgondolkodom, helyes döntés volt-e tizenkét centis tűsarkút felvennem. Épp annak esélyeit latolgom, vajon képes vagyok-e a bokám épségét és a méltóságomat egyaránt megőrizve átszelni az udvart, amikor kiáltást hallok jobbról.

Ösztönösen odafordulok, de rögtön rájövök, hogy ez hiba. A hang tulajdonosa egy padon ül, tőlem alig fél méterre, és egyenesen rám néz. Hanyagul hátradől, a kelleténél jobban széttárja a lábát, szembetűnően jelezve, mire vágyik. Elmosolyodik, el kell ismernem, hogy jóképű. Ha az önimádatnak volna illata, ez a fiú fojtogatóan bűzlene tőle. Sötét a haja. Sötét a szeme. Mint nekem. Akár testvérek is lehetnénk, vagy egy olyan bizarr pár, akik tesóknak tűnnek.

Dühös vagyok magamra, amiért odanéztem. Most, miközben visszafordulok, és a sráca ügyet sem vetve megint az udvaron való

átkelésre összpontosítok, mérget vehetek rá, hogy a szeme – a padon ülő összes haverja szemével egyetemben – a hátamra szegeződik. A „hátam” alatt a fenekemet értem.

Ismét a kőburkolat egyenetlen felszínét méregetem. Nem nagy ügy, á, dehogy. Épp, amint elfordulok a sráctól, meghallom a beszólását:

– Ha ülőhelyet keresel, az ölem még nem foglalt!

Na, tessék! Még csak nem is szellemes vagy eredeti, de a hasonlóan ostoba haverjai azért jót nevetnek rajta. Ennyit a reményről, hogy talán testvéries kapcsolat szövődik köztünk. Megindulok, nekivágok az udvarnak, egyenesen előremeredek, mintha más célom is lenne, mint egyszerűen túlélni ezt az átkelést.

Még a nap fele sem telt el. Négy órát még ki kell bírnom a hétből, amiket az a hülye banya összeállított nekem mára.

Ma reggel jó korán jöttem suliba, hogy legyen időm elmenni az órarendemért. Persze, ha már akkor tudom, mit fogok találni rajta, halogattam volna az elkerülhetetlent. A tanulmányi irodában ismét tiszta örület volt, de Marsh tanácsadónő azt mondta, hogy menjek be a szobájába, és személyesen tőle vegyem át az órarendemet – tessék, ilyen óriási előnyöket van szerencsém élvezni.

– Jó reggelt, Nastya, Nastya! – köszöntött, két különféle kiejtéssel elismételve a nevemet, és szórakozottan rám pillantott, hogy erősítsem meg az egyik változatot, de nem tettem. Túlzottan jókedvű volt a sulis első napjához – vagy úgy általában a reggel hét órához – képest. Határozottan természetellenesnek találtam. Az iskolai tanácsadónak nyilván külön tanfolyamot tartanak *Hogyan sugározzunk abnormalis vidámságot a depis kamaszokkal szemben* címmel. Egész biztos vagyok benne, hogy a tanárokat nem küldik el erre a tanfolyamra,

mert még csak tettetni sem szokták a jókedvet. A tanárok fele ugyanolyan nyomorult, mint én magam.

A tanácsadónő intett, hogy foglaljak helyet. Állva maradtam. Túllontúl rövid a szoknyám, hogy olyan székre üljek le, amit nem takar pad. Odaadta nekem a sulis térképét meg az órarendemet. Átfutottam a beosztást, leginkább a választott tárgyak érdekeltek, mert azt már tudtam, mik lesznek a kötelező óráim. *Ezt nem gondolhatják komolyan!* Egy pillanatig meg voltam győződve róla, hogy valaki más órarendjét kaptam kézhez, gyorsan meg is néztem a lap tetejére írt nevet. *De, ez az enyém.* Nem voltam biztos benne, mi a helyes reakció ebben a helyzetben. Mindenki tudja, mire gondolok: amikor az univerzum úgy dönt, hogy ismét seggbe rúgja az embert az acélbetétes bakancsával. A sírás szóba sem jöhetett, az elmebajos nevetéssel és káromkodással megspékelt, sikoltozós hisztiroham teljességgel ki volt zárva, így hát csupán egyetlen választási lehetőségem maradt: a döbönt csend.

Marsh tanácsadónő nyilván észrevette az arckifejezésem, és lefogadom, hogy igencsak sokatmondó lehetett, mert azonnal részletes magyarázkodásba fogott az érettségi követelményekről meg a betelt osztályokról. Szinte mentegetőzésnek hangzott a szövegelése, talán nagyon is helyesen, hiszen ez tiszta gáz, de már-már sajnáltam, hogy nem tudom azt mondani neki, nincs semmi baj, ne röstellkedjen. Túl fogom élni. Nem fog megtörni néhány szaros óra. Az órarenddel, a térképemmel és a páni félelmemmel együtt kivonultam az irodából, s elindultam az osztályba, menet közben újra és újra elolvasva az órarendemet. Sajnos mindannyiszor ugyanaz állt rajta.

Mostanra a tanítási napnak már majdnem a felét sikerült kibírnom. Eddig nem is olyan rémes, mármint relatíve, és az én életemben minden relatív. A tanáraink nem vészesek. Az irodalmat oktató

McAllister tanárnő még a szemembe is néz, kihívóan méreget, vajon különleges bánásmódot várok-e el tőle. Kedvelem. De a feketeleves még hátravan, úgyhogy korai még a pezsgőbontás.

Egyébként is, még át kell jutnom az udvar siralomvölgyén. Én ugyan gyávánál is gyávább vagyok, de már nem halogathattam tovább a dolgot. Már majdnem két métert megtettem, egyelőre egész jól haladok. A célra összpontosítok: a humánus épület kétszárnyú ajtaja világítótoronyként hívogat a burkolókövel borított ellenséges terület túlsó végéről.

Amennyire lehet, igyekszem a szemem sarkából felmérni a környezetemet. Zsúfolásig tele az udvar. Nagy a hangzavar. Elviselhetetlen. Arra törekszem, hogy a különböző hangokat és beszélgetéseket egyetlen, folyamatos duruzsolássá olvasszam össze.

A padoknál kis csoportok verődtek össze, még a háttámlákon is gubbasztanak, a többiek pedig körbeállják őket. Néhányan az udvaron elszórtan elhelyezett virágosládák szélén ücsörögnek. Az okosabbak a földre telepedtek le, az udvart körbeérő, fedett gyalogjáró árnyékába. Nincs elég ülőhely, alig lehet menedéket találni a nap elől, és pokoli forróság tombol idekint. El sem tudom képzelni, milyen szar lehet a menza, ha ez a sok ember inkább széfő az udvaron, mint hogy bemenjen oda. A régi középiskolámban ugyanez volt a helyzet, ám ott sosem kellett megbirkóznom az ebédidei örülettel meg az ezzel kapcsolatos döntésekkel, például hogy hova és ki mellé üljek le. Az ebédszünetet mindig gyakorlással töltöttem a zeneteremben, nem is gyágtam máshová.

Mostanra már majdnem átértem az udvaron. Egyelőre csak pár ismerős arcot láttam: egy srácot törióráról, aki egyedül ül és könyvet olvas, meg pár lányt matekról, aki az irodai drámából ismerős, mérges Barbie-val vihognak. Érzem, hogy páran megbámulnak, de az ölet felkínáló, öntelt seggfejen kívül egyelőre senki sem szól hozzám.

Még két pad mellett kell elmennem, hogy eljussak az ajtóig, és a bal oldali felkelti a figyelmem. Majdnem üres, egyetlenegy fiú ül rajta, pontosan középen foglal helyet. Önmagában ez még nem tűnne furcsának, viszont az udvar minden más padja – igazság szerint az összes létező hely, ahová az ember leteheti a fenekét – zsúfolásig megtelt. Ezen a padon mégsem ül senki más, csak ő. Ahogy jobban megnézem, még a közvetlen közelében sem ácsorog senki. Mintha a padot valamiféle láthatatlan erőtér venné körül, amelyen belül egyedül ez a srác van.

Úrrá lesz rajtam a kíváncsiság, egy pillanatra elfeledkezem a célomról. Nem állhatom meg, hogy ne bámuljam meg a fiút. A háttámlára telepedett le, kopott, barna bakancsával határozottan az ülőkére tapos. Előredől, könyökét a térdén nyugtatja. Elnyűtt farmert visel. Az arcát nem látom valami jól. Világosbarna, zilált haja a homlokába hullik, lehajtja a fejét. Nem eszik, nem olvas, nem néz senkire. De, most már igen. Engem néz. *Francia!*

Azonnal elfordulok, de már késő. Ráadásul nem csupán futó pilantást vetettem rá. Megtorpantom az udvar közepén, és őt bámultam. Már csak pár lépésre vagyok a kétszárnyú ajtó mögötti menedéktől, így megkockáztatom a lehető leggyorsabb tempót, amivel még nem hívom fel magamra a figyelmet. Elérek az épület előtetőjének viszonylagos menedékébe, megmarkolom az ajtógombot, és magam felé rántom. *Hiába.* Az ajtó kintről nem nyílik. És megint: *a francia!* Belülről van bezárva. A tanítási nap közepén nem lehet bejutni az épületbe. Mégis miért zárnák ki a diákokat?

– Csak belülről nyílik – szól egy hang letről. *Nem mondd!* Oda nézek. Csak most veszem észre a rajzfüzetes srácot, aki a földön üldögél, az ajtó mellett. Egy nagy virágosláda takarásában foglal helyet, az udvarról nem is lehet látni. Okos gyerek. A ruhája tiszta

kosz, a haját mintha egy hete nem fésülte volna. Szorosan mellette egy barna hajú lány ül, aki az árnyékban is napszemüveget visel, kezében fényképezőgépet tart. Egy pillanatra felnéz rám, majd ismét a fényképezőre összpontosít. A napszemüveget leszámítva nincs rajta semmi egyedi. Eszembe jut, hogy talán nekem is ilyen jellegtelen stílust kellett volna választanom, de most már késő meggondolni magam.

– Nem akarják, hogy az ebédszünetben bárki belógjon cigizni a klotyóba – tájékoztat a rajzfüzetes srác, akinek koncertes pólója csupa lyuk.

Oké. Kíváncsi vagyok, mi történik, ha az ember elkésik az óráról. Gondolom, megszívta. Az udvarról nyíló mellékhelyiség ajtaja körül rajzó lányokra pillantok. Kösz, nem! Épp valamilyen menekülőutat igyekszem találni, amikor észreveszem, hogy a rajzos srác még mindig felfelé néz, engem bámul. Szerencse, hogy nem állok néhány lépéssel közelebb hozzá, különben tuti belátna a szinte képzeletbeli szoknyám alá. Legalább csinos bugyi van rajtam; az az egyetlen holmim, ami nem fekete.

A kezében lévő rajzfüzetre sandítok. Fél karral átfogja a tetejét, úgyhogy nem látom, mit rajzol. Kíváncsi vagyok, vajon tehetséges-e. Én tök szarul rajzoló. Hálásan odabiccentek neki, aztán megfordulok, másik búvóhelyet keresek. De mielőtt elindulhatnék, két lány ront ki az ajtón, kis híján nekem jönnek, szinte ledöntenek a csodás topánkába bújtatott lábamról. Be nem áll a szájuk, észre sem vesznek, ami nem gond, mert így be tudok surranni mögöttük az ajtón. Belépek a humán tárgyak épületének hűvös, üres menedékébe, és megint kapok levegőt.

3. fejezet

Josh

Vége, azt hittem, már sose jön el a negyedik óra. Máris folyik rólam a víz, mert ebédszünetben a napon üldögéltem, ráadásul a műhelyben nincs légkondi. Amint belépek, rögtön otthon érzem magam, bár a helyiség igencsak megváltozott június óta. Nem borítanak be minden felületet a szerszámok és fadarabok. A padlót nem lepi be a fűrészpor. Egyetlen gép sem dolgozik. A csend elsőre ijesztő. Idebent egyáltalán nem kellene csöndnek lennie, ez az év egyetlen időszak, hogy nincs itt zaj.

Az első pár hétben csak a szerszámok használatának szabályait és a biztonsági előírásokat fogjuk hallgatni. Én szó szerint fel tudnám mondani, ha bárki kérdezné. Senki sem kérdezi. Mindenki tudja, hogy tudom. Ha akarnám, akár én is taníthatnám ezt a tárgyat. Ledobom a tankönyveimet a leghátsó sarokban lévő padra, ahol minden évben ülök, legalábbis addig, amíg ülnünk kell az órán. Ám mielőtt még kihúzhatnám a kisszéket a pad alól, Turner tanár úr odahív magához.

Kedvelem őt, igaz, Turner tanár urat egy cseppet sem érdekli, hogy kedvelem-e vagy sem. Megköveteli tőlem a tiszteletet, és meg is kapja. Azt teszem, amit mond. Egyike azon néhány embernek, akik elvárnak tőlem valamit. Szerintem mostanra tanultam tőle annyit, mint az apámtól.

A tanár úr már emberemlékezet óta oktatja ezt a tárgyat, már rég ő vezette a műhelyt, mire én ebbe a suliba kezdtem járni. Régebben ez csak egy gagyi választható tárgy volt, ahol semmit sem csináltak. Manapság ez az állam egyik legrangosabb kézművesprogramja. Turner tanár úr szakmunkás-mesterkurzussal egybekötött vállalkozásként kezeli a tárgyat. A haladó órákon végzett munkákkal megkeressük a pénzt az alapanyagokra és a felszerelésre. Rendeléseket kapunk, és el is készítjük őket, az így szerzett pénzt pedig visszaforgatjuk a programba.

A haladó órákra csakis úgy lehet bejutni, ha az ember az összes alapozót elvégzi, de ez sem garancia. Turner tanár úr csak azokat a diákokat engedi tovább, akik megfelelnek az elvárásainak munkamorál és ügyesség terén. Ezért ilyen kicsik az ő haladó osztályai. Egy olyan iskolában, amelynek minden választható kurzusán telt ház van, Turner tanár úr órájára egyedül az ő külön engedélyével lehet bekerülni. Vagyis ő az egyetlen, aki megválogathatja a diákjait, mert annyira sikeres a programja.

Miután odalépek az asztalához, a tanár úr a nyaramról kérdez. Igyekszik udvariaskodni, pedig olyan jól ismer, hogy nem kéne törnie magát. Kilencedik óta minden évben járok az óráira. Ismer, tud rólam minden szart. Én nem akarok mást, csak hogy mindenfélét barkácsolhassak, meg hogy hagyjanak békén, és Turner tanár úr mindkettőt lehetővé teszi. A lehető legtömörebben megválaszolom a kérdését, ő pedig bólint, és tudja, hogy végeztünk az alakoskodással.

– A drámatagozat szeretné bepoliczotatni a kellékraktárnak használt szobát. Át tudnál menni oda, méretet venni, megrajzolni a terveket, és listát írni mindarról, amire szükségünk lesz? Fölösleges, hogy végighallgasd mindezt – emel föl egy halom papírt, gondolom, a szabályok és műveletek leírásait. Csak úgy árad belőle az unalom és a lemondás. Ő is csak barkácsolni szeretne. De azt sem akarja, hogy valaki lecsapja egy ujját. – Az óra végén mutasd meg, mire jutottál, és beszerzem neked, ami kell. Szerintem nagyjából egy hét alatt meg is tudod csinálni.

– Menni fog. – Visszatartom a mosolyt. Ebben a tantárgyban egyedül a bevezető dumát nem szeretem, erre most megszabadulhatok tőle. Barkácsolhatok, még ha csak polcokat is. Ráadásul a többieknek még a közelében sem kell lennem.

Ráfirkantom az aláírásomat a felém nyújtott papírokra, aztán visszaadom őket. Épp a könyveimet kapom fel a padról, amikor belép néhány diák. Nyilván nem lesznek sokan ebben a csoportban, kábé egy tucatra számítok. Az eddig bejövők közül mindenkit ismerek, kivéve egyvalakit: a lányt, aki az udvaron megbámult. Nem létezik, hogy ő is ebbe az osztályba jár. Szerintem ebben ő is egyetért velem, legalábbis ahogy az arckifejezését elnézem, miközben szemügyre veszi a műhelyt a magas mennyezettől az elektromos szerszámgépekig. Kíváncsian, kissé hunyorogva fürkészi a helyiséget, de nem leshetem tovább, mert felém fordul, és észreveszi, hogy bámulom.

Gyakran figyelem az embereket. Ez rendszerint nem gond, mert engem viszont senki sem szokott megnézni, de ha mégis, általában gyorsan elfordítom a fejem. Nagyon gyorsan. Ez a lány viszont gyorsabb volt nálam, hogy a fene vinné el. Úgy látom, hogy új itt. Ha mégsem, akkor drámai és rosszul sikerült változáson esett át a nyáron, mert a legtöbb iskolatársamat ismerem látásból. Bár egyébként

is tuti, hogy feltűnt volna nekem egy olyan lány, aki élőhalott ribinek öltözve jár suliba. De tök mindegy, tíz másodperccel később már ki is lépek az ajtón, és eléggé biztos vagyok benne, hogy mire visszajövök, a csaj átkerül egy másik osztályba.

A negyedik órát a drámatagozat kellékraktárában töltöm, méricskélek, rajzolgatok és listát készítek a polcok beszereléséhez szükséges anyagokról. A helyiségben nincs falióra, és még nem vagyok kész, mire kicsöngetnek. Visszadugom a jegyzetfüzetemet az iskolatáskámba, és elindulok irodalomórára. McAllister tanárnő osztályához érve elmegyek a többiek mellett, akik még mindig a folyosón álldögálnak, a becsöngetés előtti utolsó másodperceket is kihasználják csevegésre. Az ajtó nyitva áll, McAllister tanárnő feléz, amikor belépek.

– Üdvözlöm, Mr. Bennett! Örülök, hogy viszontlátom. – Tavaly is ő tanított. Ezek szerint a végzős osztályoknak is ő oktatja az irodalmat.

– Kézcsókom, tanárnő.

– Nagyon udvarias vagy, mint mindig. Hogy telt a nyarad?

– A tanárnő a harmadik, aki ma ezt kérdezi.

– Ez nem válasz. Fuss neki még egyszer!

– Meleg volt.

– Szokás szerint bőbeszédű vagy – mosolyog.

– A tanárnő meg szokás szerint ironikus.

– Nos, az az egy biztos, hogy következetesek vagyunk. – Feláll, megfordul, elveszi a naplóját meg három halom papírt a háta mögötti iratgyűjtő tetejéről. – Ide tudnád hozni előre azt a padot? – mutat a sarokban álló, megroggyant bútordarabra. Ledobom a holmimat egy padra a leghátsó sorban, visszamegyek a csálé asztalért, felkapom,

és előreviszem. – Tedd csak ide! – mutat a tábla elé. – Így legalább le tudom rakni ezt a sok mindent, miközben magyarázok. – Amint a padra ejti a papírokat, megszólal a figyelmeztető csengő.

– Egy pódium kéne a tanárnőnek.

– Josh, szerencsésnek mondhatom magam, hogy van egy íróasztalom, használható fiókkal – feleli színlelt elkeseredéssel, majd a következő pillanatban az ajtóhoz lép. – Na, nyomás befelé, butus-káim, mielőtt becsöngetnek, mert én már a sulis első napján szoktam bezárást adni, még hozzá nem tanítás utánra, hanem reggelre! – Az utolsó néhány szót már éneklő hangon mondja, mire az összes diák bezúdul a terembe, épp, mielőtt megszólalna a csengő.

McAllister tanárnővel nem lehet packázni. Nincs betojva a népszerű diákoktól, se a gazdag szülők kölykeitől, és nem akar haverkodni a diákokkal. Tavaly sikerült meggyőznie arról, hogy talán tényleg tanulhatok itt valami értelmeset, és ehhez egyetlenegyszer sem kellett az órán felszólítania.

Alapvetően kétfajta tanárom van. Az egyik tudomást se vesz rólam, úgy tesz, mintha nem is léteznék, a másik pedig állandóan felszólít és rám tereli a figyelmet, mert azt hiszi, ez jót tesz nekem – vagy talán csak élvezi a hatalmát, hogy ugráltathat. McAllister tanárnő nem ilyen. Ő békén hagy, anélkül, hogy átnézne rajtam, úgyhogy tanárilag szinte maga a tökély.

Már épp becsukná az ajtót, amikor Drew slisszol be az osztályba.

– Csók, tanárnő! – Mosolyog és kacsint, mert totál szégyentelen.

– Rám nem hat a bája, Mr. Leighton.

– Egy szép napon verseket szavalunk majd egymásnak. – Drew leül az egyetlen üresen maradt padhoz, a legelső sorba.

– Ebben igazad van. De a költészet csak a tavaszi félév anyaga, úgyhogy addig kénytelen leszel magadba fojtani a szonettjeidet. –

Visszamegy az asztalához, kivesz a fiókból egy sárga cetlit, és Drew-hoz lép. – De addig se legyél csalódott: holnap reggel találkánk lesz. Hat negyvenötökor várlak tanítás előtti bezárásra. – Viszonozza a kacsintást, miközben Drew asztalára teszi a büntetőcédulát.

Nastyá

A negyedik órai technika nem is volt olyan vészes. Turner tanár úr nem igazán foglalkozott velem, pedig ez egy mindössze tizennégy fős osztályban nem valami könnyű. Amint beléptem, azonnal elkérte az órarendemet, hogy biztos jó helyen járok-e, utána pedig megkérdezte, mit keresek én itt. Vállat vontam. Ő is. Aztán visszaadta a beosztásomat, közölte velem, hogy úgysem leszek egy szinten a többiekkel, de ha tényleg maradni akarok, felőle lehetek kisegítő vagy ilyesmi. Nyilvánvalóan nem szeretné, ha részt vennék az órán, de szerintem maradni fogok. Kis osztály, ahol valószínűleg békén fognak hagyni, és az első napon ennél többet nem is mernék kívánni.

Egészen ötödik óráig megúszom az együgyű ismerkedős játékokat, amíg el nem jön a halál szívás zeneóra – amitől bármi áron meg fogok szabadulni, amint csak lehet. Az órát a helyes, húszas éveiben járó Jennings tanárnő tartja, akinek szőke bubifrizurája, sápadt bőre és zongorázáshoz tökéletes, irigylésre méltó keze van. Körbe ültet minket, mintha kis pisisek lennénk. Így mindannyian remekül rálátunk egymásra, vagyis kedvünkre boncolgathatjuk a másikat. Ja, és persze szépen megismerhetjük egymást. Az is fontos.

Az ismerkedős játék tulajdonképpen nem is olyan vészes. Mindenkinek mondania kell magáról három dolgot, de az egyiknek muszáj hazugságnak lennie. Aztán az osztály megpróbálja kitalálni, melyik a kamu. Kár, hogy én nem fogok részt venni a játékban,

mert elég király lenne, ha én is beszállnék. Komoly összeget fizetnék azért, hogy hallgathassam, amint az osztálytársaim meg a tündérien cuki, szőke tanárnő a következő kijelentéseim lehetséges igazságtartalmát mérlegelik:

A nevem Nastya Kashnikov.

Ígéretes zongoratehetség voltam, semmi keresnivalóm egy alapozó zeneórán.

Két és fél évvel ezelőtt meggyilkoltak.

Na, melyik a hamis?

Ehelyett, amikor rám kerül a sor, kifejezéstelen arccal, némán ülök. Jennings tanárnő kíváncsian néz rám. *Nézd meg a névsort!* Továbbra is csak bámul. Visszabámulok rá. Farkasszemet nézünk. *Nézd már meg a névsort! Tudom, hogy szóltak rólam.* Most már telepátiával próbálok hatni rá, de sajnos nincsenek meg a kellő természetfeletti képességeim.

– Megosztanál velünk három dolgot magadról? – kérdezi, mintha egyszerűen hülye lennék, akinek fogalma sincs, mi zajlik körülötte.

Végül megesik rajta a szívem, és lehetetnyit megcsóválom a fejem.
Nem.

– Ugyan, ne légy ilyen szégyenlős! A többiek is mind meséltek magukról. Nagyon könnyű. Nem a legsötétebb titkaidat kell elárulnod, vagy ilyesmi – mondja vidáman.

Kész szerencse, mert a legsötétebb titkaimtól alighanem rémálmok gyötörnék.

– Elárulnád legalább a nevedet? – kérdezi végül, nyilván nincs makacs huzavonához szokva. Fogytán van a türelme, bár igyekszik leplezni.

Ismét csak a fejemet rázom. Még mindig nem szakítottam meg vele a szemkontaktust, és szerintem kezdem a frászt hozni rá. Kicsit

sajnálom, de igazán tájékozódhatott volna rólam óra előtt. Az összes többi tanár képes volt erre.

– Na jóóó. – Elhúzza a szót, megváltozik a hangneme. Most már tényleg kezdi felhúzni magát, ahogy én is. Barna hajtövére meredek, mert így van mire koncentrálnom, miközben a tanárnő lehajtott fejével tanulmányozza a csíptető íróasztalján lévő papírt, ami az osztály névsora lehet. – Kizárásos alapon te nem lehetsz más, mint... – Elharapja a mondat végét, kissé megremeg a hangja, és tudom, hogy most ugrik be neki az infó, mert nagyon óvatosan néz fel, és szól hozzám: – Bocsáss meg! Te biztosan Nastya vagy.

Ezúttal bólintok.

– Te vagy az új lány, aki nem beszél.

4. fejezet

Nastyá

Folyamatosan megkérdőjelezik minden döntésemet, amit azóta hoztam, hogy az életem lángok martaléka lett. Sosem ér véget a kibicek sora, akik alig várják, hogy ítélkezhessek azon, miként tudok megbirkózni a történetekkel.

Azok, akikkel sosem történt semmi szar, mindig azt hiszik, hogy tudják, mi a helyes reakció arra, ha az embernek tönkreteszik az életét. Azok pedig, akik átéltek valami szart, azt hiszik, hogy mindenkinek pontosan ugyanúgy kellene megbirkóznia vele, mint ahogy nekik sikerült. Mintha létezne szabálygyűjtemény a pokol túlélésére.

Mire délután három körül befordulok Margot felhajtójára, szó szerint le vagyok izzadva a megkönnyebbüléstől, bár lehet, hogy a veritékezésem oka egyszerűen csak az itteni, nevetségesen magas páratartalom. Mindegy, örülök, mert ma először érzem úgy, hogy

rendesen kapok levegőt. Mindent összevetve lehetett volna rosszabb is. Az ötödik óra után elég gyorsan elterjedt a hírem, de legalább már majdnem véget ért a nap. Gondolom, holnapra már mindenki tudni fog rólam, és onnantól belesüppedhetünk a rutinba.

Még a hetedik óra, a retorika se volt vészes, pedig ez nagy szó, tekintve, hogy beszédek terén komoly hátrányban vagyok. Ott is megtartottuk a végtelenül csúciszuper körös játékot, de addigra már immúnissá váltam mind a saját rettegéseimre, mind a sutyorgásra, aminek máris céltáblájává váltam.

Retorikán ott volt Drew haverom is. Nem ült mellém, ezt díjaztam, mert a beszólásai viccesek és könnyen figyelmen kívül hagyhatók, viszont tartottam tőle, hogy padtársként esetleg hárítanom kell majd a tapizását. A megkönnyebbülésem azonban nem tartott sokáig, ugyanis Drew közvetlenül velem szemben foglalt helyet a körben. Így valahányszor felemeltem a fejem, óhatatlanul megpillantottam őt, meg a „majd én nőt csinálok belőled” tekintetét és az „átlátok a ruhádon” vigyorát. Fogadok, hogy a tükörben szokta gyakorolni. Szerintem mesterkurzust is tarthatna belőle. Lenéztem a padomra, és végighúztam az ujjam a belekarcolt neveken, hogy rá ne mosolyogjak. Nem azért, mert olyan vonzónak találtam volna – pedig tagadhatatlanul helyes –, hanem mert pokoli jól szórakoztam rajta.

Igazság szerint örülök, hogy ő is jár arra az órára. Kissé eltereli a figyelmem mindarról, ami szívás ebben a tárgyban, jelesül *minden*. Fontos megemlíteni, hogy a *mindenbe* beletartozik a sötét szemű és hajú, üdítően bájosmentes barom az udvarról, akit, mint kiderült, Ethannek hívnak. Szerencsére rengeteg üres hely volt a teremben, így nem kellett elfogadnom a roppant csábító ajánlatát, hogy üljek az ölébe. Az már kevésbé szerencsés, hogy az egyik szabad hely pont mellettem volt, úgyhogy Ethannel padtársak lettünk. Nem

tett több megjegyzést, viszont sokat vigyorgott, de korántsem olyan tehetséggel, mint Drew.

Bemegyek a házba, a konyhaasztalra ejtem a táskámat, és kiveszem az összes aláírandó papírt, hogy Margot aláírkanthassa őket. Mielőtt mindent kirámolnék, rezegni kezd a mobilom, úgyhogy félbe kell hagynom a pakolást, amíg előhalászom a telefont. Nem szoktam rá odafigyelni, hogy kéznél legyen. Hiszen ritkán van rá szükségem. Csak két ember hívhat. Anyám vagy Margot. Más nem szokott keresni; már apám sem.

Csak a legszükségesebb kommunikációra tartom fenn a telefont: SMS-ezésre, ami legtöbbször egyirányú, tőlük felém. Ha úgy alakul, SMS-ben tudatom Margot-val, hol vagyok, vagy hogy késni fogok. Ezt is meg kellett ígérnem ahhoz, hogy hagyjanak ideköltözni. Megértették, hogy legfeljebb ennyi információt vagyok hajlandó megosztani. Olyasmiről szó sem lehet, hogy *Milyen volt a napod? Összebarátkoztál valakivel? Találtál már pszichológust?* Csakis a legalapvetőbb logisztikai tényeket közlöm. Nem a beszéd a lényeg. Hanem a kommunikáció.

Margot üzent. *Elmentem spéci kajáért az első napod tiszteletére. Mindjárt jövök.* Még mindig igyekszem hozzászokni, hogy délután négykor egyek. Margot éjszakai műszakos, ezért korán szoktunk vacsorázni, utána pedig lezuhanyozik, és munkába megy. Persze úgy tűnik, itt háromnegyed tizenegykor szokás ebédelni, szóval végül is minden stimmel.

Lerángatom magamról a rémséges göncöket, és átöltözöm a futószerelésembé, hogy a korai vacsi után rögtön indulhassak. Szívem szerint most azonnal futni mennék, de tombol a hőség, és én gondosan ügyelek, hogy ilyenkor ne menjek ki a szabadba, mert a nap les rám, beleégeti emléké a bőrömbe. Ha nem muszáj, még a postaládáig

se megyek ki. Ismét rezeg a mobilom. A kijelzőre nézek. Anya. *Remélem, jól telt az első napod. Szeretlek. A.* Visszateszem a telefont az asztalra. Anyám nem vár választ.

Margot egy tonna kínai kajával jön haza. Most aztán egy hétig nem kell főznünk. Remek, mert én akkor se bírnék rendes ételt főzni, ha az életem múlna rajta, és a gyorséttermek szórólapjaival teli fiók alapján az az érzésem, hogy Margot sem. Már öt napja lakom itt, és szerintem egyszer sem használtuk a konyhát. Viszont Margot társaságában legalább nem kínosak az étkezések. Nem okoz neki gondot, hogy kettőnk helyett beszéljen. Kötelességtudóan pótolja mindazt, amit én képtelen vagyok hozzátenni a társalgáshoz. Még abban sem vagyok biztos, hogy szüksége van hallgatóságra.

Kevesebb mint egy hét elteltével már tudom, ki mindenkivel randizott az elmúlt három évben, és hogy kivel randizgat jelenleg. Ismerek minden munkahelyi pletykát, bár nem ismerem azokat, akiket emleget. Szerintem Andrea nem díjazná, hogy Margot elmesélte nekem az anyagi gondjait, Eric biztos nem akarná megosztani velem, hogy megcsalta a barátnője, Kelly pedig elszörnyedne, ha megtudná, hogy hallottam a mániás zavaráról meg a rengeteg gyógyszeréről. De minél többet beszél Margot, annál kevésbé ciki, hogy én egy szót se szólok, ráadásul jobb, ha olyanokról dumál, akik nem érdekelnek. Az sokkal rosszabb, valahányszor szóba hozza a családomat, mert rájuk gondolni sem akarok, de nem közölhetem Margot-val, hogy fogja be.

Evés után Margot siet lemosni magáról a napi izzadságot meg naptejet, én pedig bedobozolom a rengeteg maradékot, és várom, hogy enyhüljön a nap heve, és végre elmehessek futni.

Még az ajtón sem jutok ki, mert naplemente előtt az ég elfeketedik, és zuhogni kezd az eső. Én nem bánom, ha esőben kell futnom,

de ez az égszakadás még nekem is sok. Ilyen szakadó esőben az ember alig lát, és semmit sem hall. A ház végében lévő üveg tolóajtón kinézve úgy tűnik, mintha vízszintesen esne, és annyira azért nem ragaszkodom a futáshoz, hogy kimerészkedjek, mikor így villámlik. Levetem az edzőcipőmet, leülök, aztán felállok, megint leülök, majd ismét felállok. Bekattant az agyam.

Margot-nál nincs futópad, így egy helyben, terpesz-zár ugrálok, amíg el nem unom, utána váltogatom a kézisúlyzós és a hasizomgyakorlatokat, aztán jöhet a guggolás meg a kitörés, végül pedig addig fekvőtámaszozom, amíg a karom fel nem mondja a szolgálatot, és össze nem esem a padlószőnyegen. Nem jutok el a teljes végkimerülésig, amit megcéloztam, de ma este be kell érnem ennyivel.

Kikészítem a holnapi ruhámat, fogom az összes aláírt papírt, és visszadugom őket az iskolatáskámba. Szinte sajnálom, hogy nincs házim, így tennivaló híján a nappaliban lézengek. Margot halomba rakta a helyi újságokat a bejárati ajtó mellett, és rádöbbenek, hogy majdnem két hete nem néztem meg a születéseket.

Fogom az újságokat, és addig lapozgatok, amíg meg nem találok az újszülötteket bejelentő rovatot. Az első szám nagy csalódás. Semmi érdekes név. Csak az agyonhasznált klasszikusok meg a szokásos divatos baromságok, amiket egy macskára sem erőltetnék rá, nemhogy egy gyerekre. Az én nevem persze sosem szerepel, de nem is azt keresem. Négy számot olvasok el; mostanában született három Alexander, négy Emma, két Sarah meg egy csomó baba -den végződésű névvel (Jaden, Cayden, Braden, *fúj*). Van még néhány olyan név, amit meg sem jegyzek, de akad egy, amely méltó rá, hogy felkerüljön a falamra. Kivágom, aztán magamhoz veszem a laptopomat. Bekapcsolom a böngészőt, megvárom, hogy betöltjön. Másodperceken belül elém is tárul az édes, rózsaszínben és

kékben fürdő babaneves honlap, amely mindig az első, amit netezéskor látok.

Begépelem az oldal keresőjébe az újonnan felfedezett Paavo nevet, amiről sajnos kiderül, hogy nem más, csupán a Paul finn változata. Elég nagy csalódás.

Nagyon érdekelnek a nevek. Gyűjtöm őket, az eredetüket és a jelentésüket. Neveket gyűjteni könnyű: nem kerülnek semmibe, és nem foglalnak sok helyet. Szeretek neveket olvasgatni, és úgy tenni, mintha mindegyiknek jelentése volna. Lehet, hogy igazából semmit sem jelentenek, de attól még ez jó játék. A gyűjteményem nagy részét kiragasztottam otthon a szobám falára – mármint a régi otthonomban. Azokat a neveket tartom meg, amelyek mély benyomást tesznek rám. A jó, jelentőségteljes neveket. Nem a manapság oly felkapott hülyeségeket. A külföldi neveket is kedvelem; a szokatlanokat, amikkel csak ritkán találkozok az ember. Ha valaha gyereket szülnék, ilyen nevet választanék neki, de nem igazán tudom elképzelni magam anyaként, még a nagyon távoli jövőben sem.

Összecsukom az újságokat, hogy visszategyem őket a helyükre, és még egyszer lepillantok a nevekre. A szemem sarkából ismét észreveszem az egyik Sarah-t, és elmosolyodok. Eszembe jut a mai napom egyetlen vicces jelenete.

Két óra között a holmimért siettem, de kénytelen voltam megtorpanni egy sarkon, és takarásban várakozni, mert megláttam Drew-t, amint az enyémtől két szekrénnel arrébb heves vitát folytat Barbie-val. Úgy döntöttem, ha nincs más választásom, mint vagy elkésmi a következő órámról, vagy a csetepatéjuk közepén odalépni hozzájuk, akkor a késés a kisebbik rossz. Drew nem kimondottan burkolt közeledését könnyű elhárítanom, ha épp egyedül vagyok, de semmiképpen nem akartam megkockáztatni, hogy a csaja előtt kezdje

csapni nekem a szelet. Ez határozottan felkerült azon dolgok egyre hosszabb listájára, amelyekre semmi szükségem. Úgyhogy a falnak dőltem, és vártam, hogy arrébb menjenek.

– Adjál hús dolcsit! – hallottam Drew hangját.

– Miért adnék? – ezek szerint a lány csak *bosszúsan* tud megszólalni.

– Mert kell nekem az a hús dolcsi. – Drew hangneméből süített, hogy szerinte ez alapos indok.

– Nem. – Aztán hallottam, hogy Barbie becsapja a szekrénye ajtaját. Nagyon erősen.

– Megadom. – *Nem, nem adod meg.*

– Nem, nem adod meg. – *Okos lány.*

– Igazad van. Nem adom meg. – Kinéztem a folyosóra, és megláttam, ahogy Barbie-ra villantja öntelt vigyorát. – Most mi van? Legalább őszinte vagyok.

– Miért nem kérsz az egyik lotyódtól? – *Azta!*

– Mert egyikük se szeret annyira, mint te.

– Lehet, hogy a suliban minden más csajt levesz a lábáról a hülye vigyorod, de tudod, hogy rám nem hat, szóval hagyjál lógva.

– Sarah, tudod, hogy úgyis oda fogod adni, ne húzd már az időt!

Sarah. Elmosolyodtam. Óhatatlanul csodáltam a minden ízében tökéletes nevet: unalmas, elcsépett, nincs benne semmi eredeti. De a csúcs a jelentése: *hercegnő.*

A lány nagyot sóhajtott, és ahogy ismét kidugtam a fejem a folyosóra, láttam, hogy a táskájában turkál. *Komolyan?* Pénzt ad az ürgének? Drew ügyesebb, mint hittem. Vagy talán a csaja bénább, mint gondoltam. Igaz, az én önbecsülésem se valami egetverő, Barbie-nak viszont totál nincs. Kivett a tárcájából egy húszast, és odavágta Drew-nak.

– Nesze. Csak hogy békén hagyj végre. – A srác elmarkolta a pénzt, és lelépett, de mielőtt eltűnt volna, Sarah utánakiáltott: – Ha nem adod meg, megmondalak anyunak!

Anyunak? Ó!

Ez a kis felfedezés mókás, bár felmerül a kérdés, vajon miért nem jöttem rá korábban, hogy testvérek. Hogy nem vettem észre? Az öcsém, Asher meg én aztán jókat tudtunk vitatkozni, de soha nem tűnt ennyire ellenségesnek a viszonyunk.

Visszateszem a halomra az újságokat, aztán megint fogom a laptopomat, és próbálok kitalálni, mi mással üthetném el az időt a neten. Már nem vagyok fenn a Facebookon, se egyéb közösségi oldalon, úgyhogy ez kiesett. Asher nevét és jelszavát felhasználva kínozhatnám magam azzal, hogy a régi barátaim profilját nézegetem, de elvetem az ötletet. Nincs semmi, amit meg szeretnék tudni róluk.

Odakint szüntelenül villámlik, mintha a vihar engem gúnyolna, valahányszor felhasad az ég. A mobil az ágyamon hever, úgy duruzsol a fülemben, akár egy üveg whisky egy gyógyulófélben lévő alkoholistának, miközben az ablakot verő eső tovább mulat rajtam. Még az is lehet, hogy képes lennék kimenni ebben az időben. Anynyira szükségem van a futásra.

Újra ugrálok. Súlyózom. Fekvőtámaszozom. Megint súlyózom. Lehet, hogy egy futópadot nem tudok beszerezni, de szerintem egy bokszsák elférne itt, legalább egy olyan kis álló. Szerintem Margot nem hagyná, hogy egy rendes bokszsákot akasszak fel a nappalijában, de nem vagyok túl igényes. Bármilyen jó lesz, amit ütlegelek.

Süti. Sütit kell sütnöm. Az majdnem olyan jó, mint a futás. Oké, ez túlzás, de tényleg imádom a sütit, viszont ki nem állhatom az előrecsomagolt szarokat, amiket Margot vesz. Az Oreó keksz elfogadható. Mivel az Oreó egészen egyedi, és akárhogy próbálja az ember,

nem lehet házilig utánozni. Én már csak tudom. Jó pár napot töltöttem a konyhában ezzel próbálkozva. Teljességgel lehetetlen. Úgy-hogy az Oreo elmegy, de a gyárilag lezárt csomagolású, hat hónapig elálló csokoládés süti már egészen más tészta. Az élet túl rövid, hogy ilyesmit egyen az ember. Ezt is személyes tapasztalatból mondom.

Kutatok Margot konyhájában, és nem tudom, miért vagyok meglepve, hogy nincs nála otthon se liszt, se szóda, se bicarbóna, se sütőpor, se vanília, se semmilyen hozzávaló, amivel valamilyen süteményt lehetne készíteni. Sikerül találnom némi cukrot és sót, meg csodával határos módon néhány mérőpoharat, de ezekkel nem megyek sokra. Elszánom magam, hogy a hétvégén elmegyek bevásárolni. Nem húznám sokáig süti vagy torta nélkül.

Feladom, megeszek fél zacskó gumicukrot, de az undorító áni-zsoszakat meghagyom, aztán elmegyek zuhanyozni, hogy lemossam magamról ezt a szar napot. Közben balzsamot kenek a hajamra, érdekfeszítő társalgást folytatok magammal. Beszélék a rémes órarendemről. Elmesélem azt az ironikus szerencsétlenséget, hogy beosztottak egy kezdő zeneórára, és megvitatom magammal, vajon ez még a retorika tárgyamnál is nevetségesebb-e. Hangoosan eltűnődöm, hogy van-e olyan hölgy az iskolában – legyen tanárnő vagy diáklány –, aki ellen tud állni a szóke Drew büvöletének. Megválaszolom a kérdésem: ÉN. Ja, és persze Sarah, bár úgy tűnik, Drew még belőle is képes kierőszakolni egy szívességet.

Időről időre eltársalgok így önmagammal, csak hogy meggyőződjek róla, még mindig működik a hangom – hátha valaha még használni szeretném. Mindig is úgy terveztem, hogy egyszer majd visszatérek a hangjukat hallatók világába, de vannak napok, amikor kételkedem ebben. Általában nem szolgálhatok magamnak izgalmas hírekkel, így neveket és véletlenszerű szavakat szoktam

ismételgetni, a mai nap azonban igencsak jelentős volt, ezért teljes mondatokat fogalmazok meg. Néha még énekelek is, ám ezt azokra a napokra tartogatom, amikor elérem az önutálat csúcsát, és kínozni akarom magam.

Bebújok az ágyba, amit zsályazöld, virágmintás takaró borít, akárcsak odahaza, a régi szobámban. Ez valószínűleg inkább köszönhető anyámnak, mint Margot-nak. Szerintem anya nem fogja fel, hogy én megszabadulni akartam az otthonunktól, nem pedig magammal hozni azt. Megemelem a matracot, kihúzom alóla az eldugott füzetemet. Hamarosan kénytelen leszek jobb rejtékhelyet találni. A többi füzetem a gardrób mélyén, egy kartondoboz alján, illetve régi regények meg az általános iskolai évkönyveim alatt bujkál. A füzet fekete-fehér borítóján piros tollal a *Matek* felirat virít. Akárcsak az összes többiben, ebben is hamis órai jegyzetekkel van telefirkálva az első néhány oldal. Fogok egy tollat, és írni kezdek. Pontosan három és fél oldallal később visszacsúsztatom a füzetet a rejtékhelyére, lekapcsolom a villanyt, s eltűnődöm, vajon milyen borzalmak várhatnak rám holnap.

5. fejezet

Nasty

V arázslat és csodák nélküli világban élek. Olyan helyen, ahol nincsenek se látnokok, se alakváltók, se angyalok, és nem si-
etnek a megmentésemre természetfölötti erejű fiúk. Olyan helyen,
ahol az emberek meghalnak, a zene szertefoszlik, és az élet nehéz.
Olyan erősen szegez a földhöz a valóság súlya, hogy néha már azt
sem értem, miként vagyok képes megemelni a lábam, és előrelépni.

Péntek reggel első dolgom elmenni a tanulmányira az új órarendemért. McAllister tanárnő beleegyezett, hogy ötödik órában neki segédkezzek, így most már hivatalosan is leadtam a zenei alapozó tárgyat. Vagyis ezt az órát fénymásolással és papírok kiosztogatásával fogom tölteni ahelyett, hogy fel akarnám vágni az ereimet.

Mostanra jobban boldogulok a túsarkúban, bár az orra iszonyú szűk, és a lábujjaim átkoznak, valahányszor belebújok. A mai

megpróbáltatáshoz a második legrémesebb szerelésemet választom: ismét fekete feketével, mert más színű ruhám úgyse nagyon akad. Megint jöhet a feketével vastagon kihúzott szem, a vörös rúzs és a fekete körömlakk. A túsarkú szokás szerint a felkiáltójel egy olyan hacukán, amelyről üvölt, hogy *Borzalmas!* Kurvás rettenet vagyok. Gyöngyház gombokra meg fodros fehér szoknyákra gondolok, és eltűnődöm, vajon mit viselne Emilia ma, ha élne.

Egész héten sikerült az ebédidőben folyosókon meg mosdókban meghúznom magam. A borzas hajú rajzművész, akit, mint megtudtam – lopva a vázlatfüzete borítójára sandítva –, Claynek hívnak, volt szíves kéretlenül is adni nekem egy listát a legjobb búvóhelyekről, miután a második napomon rajtakapott, amint ismét a humános épület ajtaját rángattam. Az ajánlott helyek legtöbbjét már fel is kerestem. Még néhány nap, és talán már térképet is fogok tudni rajzolni az iskoláról, csillaggal megjelölve az eltűnéshez legalkalmasabb pontokat. Aztán árulhatom a hozzám hasonló lúzereknek.

Miután naponta bejárom a sulit, úgy látom, hogy nem nagyon változik a felállás. Azt hinné az ember, hogy az udvaron külön ültetési rend van érvényben, mert senki sem mozdul el onnan, ahol az első nap elhelyezkedett. Most már több arcot felismerek, de még azok sem vesznek tudomást rólam, akikkel már találkoztam. Hál' istennek békén hagynak. Kellőképpen megrémítettem, felhaborítottam vagy kínos helyzetbe hoztam mindenkit ahhoz, hogy távol tartsák magukat tőlem. Küldetés teljesítve. Ez még a kényelmetlen cipőt is megéri. Ha nem szúrom el, most már így is marad a helyzet.

Épp azon tűnődöm, ma hol húzzam meg magam, amikor elmegyek az erőtérben üldögélő srác mellett. Kíváncsi vagyok, vajon hogy csinálja. Szeretném megtudni a titkát, mert nekem is jól jönne egy saját erőtér. Néha az jut az eszembe, hogy a fiú talán láthatatlan,

és csak én veszem észre, de azt hiszem, mégsem, mert ha így lenne, mostanra már lecsapott volna valaki arra a padra. Talán szellem, és azért nem megy senki a pad közelébe, mert ott kísért.

Mindig ugyanabban a pózban ül, és teljesen mozdulatlan. Azóta, hogy hétfőn rajtakapott a bámuláson, igyekszem naponta legfeljebb pár másodpercig nézni őt. Egyelőre nem nézett rám újra. Továbbra is az az érzésem, hogy figyel engem, de talán csak szeretném, ha így lenne. Ezt az érzést hamar elűzöm. Az aztán végképp nem hiányzik nekem, hogy most magamra vonjam valaki figyelmét.

De azért eszméletlen jó elnézegetni a srácot. Csodás karja van. Nem gyúrós seggfej karja, hanem egyszerűen a *munkától* kigyúrt karja. Láttam az első nap a technikaórán, bár csupán egy pillanatra, aztán elment, és nem jött vissza. Azóta csak ebédszünetben látom. Az a néhány másodperc, amíg átkelek az udvaron, a napom legérdekesebb részévé vált. Hogy őszinte legyek, az a pár becses másodperc az egyetlen ok, amiért mindennap átgyalogolok ezen a rohadt udvaron.

Első nap azért mentem itt végig, mert feltűnést akartam kelteni. Másnap kíváncsi voltam, ott van-e még a srác, és továbbra is egyedül van-e. A harmadik és a negyedik napon azt akartam tudni, felpillant-e rám megint. Nem pillantott. Ma csak látni akarom őt. Úgyhogy épp őt nézem, amikor a cipőm túsarka beszorul két burkolókö közötti hézagba. Remek.

Szerencsére szánalmasan lassan lépkedtem, hogy a lehető legtovább bámulhassam a srácot, így nem esek szó szerint pofára. Az már kevésbé szerencsés, hogy pontosan két pad között akadok el: az egyikben a fiú ül, a másiknál Sarah hercegnő meg az udvarhölgyei. Igyekszem feltűnés nélkül kirántani a cipősarkamat a hézagból, de meg sem moccan. Kénytelen leszek letérdelni, és kézzel kihúzni.

Ez bravúros egyensúlyozást követel, ebben a ruhában a lehajolás szóba sem jöhet.

Lassan letérdelek, és kihúzom a lábam a cipőből. Aztán jobb kézzel fogom a túsarkút, és megrántom. Könnyebben kiszabadul, mint vártam. Felállok, és visszacsúsztatom a lábam a cipőbe. Balra pillantok, és látom, hogy a szoborszerű srác továbbra is mozdulatlan. Úgy tűnik, észre sem vette a cipős malórt. Nem valami óriási csoda, de manapság csak kis csodákban reménykedhetek, úgyhogy ez is megteszi. Kár, hogy nem sikerült teljesen észrevétlenül megúsznom a dolgot, mert a következő, amit hallok...

– Ilyesmit az utcasarkon szokás viselni, nem az iskolában. – *Sarah*. Ezt vihogás követi, majd egy másik női hang:

– Ja, tudja apád, hogy ilyen hacukában jöttél fel a pokolból?

– Én azt hittem, az apja Erdélyben lakik. – Még hangosabb vihogás. Most komolyan.

Az itteni beszólások igazán kritikán aluliak. Ha azt akarják, hogy figyelemre méltassam őket, akkor legalább egy icipicit lehetne mulatságos a szövegük. Jobbra nézek, hogy lássam, kik szórták elém a sziporkázó szellemesség eme gyöngyszemeit. Sarah-t egy csomó lány veszi körül, mind engem bámulnak, és igen, még mindig vihognak. Azt hiszem, kissé elhamarkodottan örültem a sikernek. Gondolatban sorra veszem a lehetőségeimet: A) hozzájuk vágom a fél pár cipőmet, B) csúnya szavakat vágok a fejükhöz, C) ügyet sem vetve rájuk továbbmegyek, D) rájuk villantom a létező legdémonibb és legörültebb mosolyomat. A D lehetőséget választom, hiszen ez az egyetlen reális opció. Nem engedhetem el a sértéseiket a fülem mellett, legalábbis úgy nem, hogy gyáván megfutamodom előlük. Egyébként is, mivel a sátán, vagy esetleg Drakula ivadéka vagyok – attól függően, kit kérdezőnk –, nem árthat, ha nyomatok még egy

kis őrültséget, csak hogy beléjük vésődjön az irtózat még a hétvége előtt.

Még néhány másodpercig bámulom őket, épp azt fontolgatom, hogy kapásból a teljes vigyort mutassam-e be nekik, vagy inkább hagyjam lassan eluralkodni a képemen, amikor megszólal mögöttem egy hang.

– Elég legyen, Sarah.

Sarah már nyitotta a száját, és gyanítom, újabb csípős megjegyzéssel készült elkápráztatni minket, ám most olyan gyorsan csukja be, hogy szinte hallom a foga csikorgását. Megfordulok, bár tulajdonképpen tisztában vagyok vele, hogy az egyetlen személy a közeli körünkben pont az, akiből a legkevésbé sem nézném ki a hősiességét. Hiszen a helyzet még csak meg sem követelte a segítségét. Aligha lehetne ezt támadásnak nevezni. Inkább olyasmi volt, mint a béna oltogatások karaokeváltozata. Egy amatőr előadás. Olyasmi, ami inkább gúnyt, mint félelmet vált ki. Értem én, hogy ezek a lányok nem érték volna be ennyivel, és hogy ha érzékeny lennék, talán megbánhattak volna, de csöppet sem vagyok érzékeny, és már nagyon régen nem bántottak meg.

Már megfordultam, és nem csak én figyelem a maga kis buborékjában ülő fiút. Ami azt illeti, most már elég sokan bámulják, kíváncsian, vajon mond-e még valamit. Olyan érzésem van, mintha az *Alkonyzóna* egy részébe csöppentem volna, ahol körülöttem minden megdermedt, és csak én vagyok képes mozogni. De én sem moccanok.

A fiú Sarah-ra mered, tekintete tökéletesen passzol „ne szórakozz velem” hangneméhez. Egy másodpercre felém pillant, aztán ismét a kezét bámulja, mintha mi sem történt volna. Most már fontolgatom, hogy megmozduljak, de még mindig nem érzem a lábam.

Elfordulok a fiútól, és azon kapom Sarah-t, hogy most már engem bámul. Nem féltékenység ül az arcán, még csak nem is harag, pedig erre számítok; hanem száz százalékgig tiszta, őszinte megrökönyödés. Bármennyire is igyekszem kifejezéstelen képet vágni, van egy olyan érzésem, hogy én is hasonlóan festhetek, igaz, alighanem teljesen más okból.

Sarah láthatóan meg van döbbenve, hogy a srác megszólalt. Én nem ismerem elég jól a fiút ahhoz, hogy el tudjam dönteni, tényleg az ő közbeavatkozása-e a szitu legmeglepőbb eleme. Személy szerint sokkal furcsábbnak találom a lányok reakcióját. Mind elhallgattak. Nem faggatták a srácot, nem nevték ki, nem kérdezték meg, miért szólt rájuk, nem gúnyoltak tovább, magasról tojva arra, amit mondott, és nem kezdték el helyzetem öt cikizni. Egyszerűen *befogták*. A srác közölte, hogy *Elég legyen*, és kész, annyi volt. *Megmondtam, elég. Nem nyitok vitát. Ne kelljen elismételnem!*

Abban a néhány másodpercben, amíg én itt ácsorogtam, mindenki más visszatért az eddigi elfoglaltságához, és talán csak képzelődöm, de mintha kissé csökkent volna a hangerő, mintha senki sem akarná, hogy meghallják, amint az imént történeteket tárgyalja ki. Jó, de pontosan *mi* történt az imént?

Majd foglalkozom a kérdéssel néhány perc múlva, vagy suli után, vagy talán soha, de most ki akarok jutni az udvar poklából. További cipős gubanc nélkül sikerül átjutnom a túloldalra, és hála az égnek valaki kitámasztotta egy könyvvel a humános épület ajtaját, így egyenesen bemehetek. A küszöbön átlépve lepillantok, és látom, hogy az ajtót egy művtöris könyv támasztja ki, mellette pedig a vi-gyorgó Clay ül, szokás szerint rajzfüzettel a kezében. Legszívesebben megkérdezném, nem tudja-e, mi volt ez az egész, de nem tehetem,

így csak besurranok az épületbe. Elindulok a folyosón, a lépcsőhöz érve a falnak dőlök, örülök, hogy egyedül lehetek a csendben.

Mielőtt végiggondolhatnám az előbbi eseményeket, hallom, hogy ismét nyílik az ajtó. Behúzódok a lépcső melletti kis falmélyedésbe, igyekszem láthatatlanná válni. Ha elég erősen a falnak szorítom a hátam, talán sikerül eltűnnöm.

A léptekre összpontosítok, egyre hangosabbak. Az illető lassan halad, és az egyik lába egy leheletnyit nagyobbat dobban, mint a másik. Határozottan, de óvatosan lép. Nem béna vagy bizonytalan. Kecsés a járása. Bárki is közeleg, biztosan magasabb nálam; sokkal kevesebb lépéssel elér a kis mélyedésig, ahol meghúztam magam. Várom, hogy léptei távolodni kezdjenek, de hiába. Pontosan felém tart, és most már csak abban reménykedem, hogy bárki is az, egyszerűen elmegy mellettem. A padlóra meredek, így tuti nem teremtek szemkontaktust, és várom, hogy elhúzzon.

Aztán, mielőtt eszembe jutna visszafojtani a lélegzetem, megáll előttem egy pár kopott bakancs. Acélbetétes, ha nem tévedek. Fel sem kell nézmem, hogy tudjam, kinek a lábbelije. Már öt napja figyelem, amint ez a bakancs az iskolai pad fémülőkéjén nyugszik. Úgy tűnik, a meghökkenés és a kíváncsiság átmenetileg meghülyítették, mert a józan észre fittyet hányva felnézek, s az eddigieknél sokkal közelebb találok magam a fiúhoz.

– Ezt még egyszer nem teszem meg – mondja, és gyomorforgatóan tökéletes kék szeme szinte felnyársal, mintha a pokolba kívánna. De a hangjában nincs düh. Egyszerűen csak közli ezt a tényt. Teljesen higgadtan. Egészen színtelen hangon. Nem vár tőlem se nyugtázást, se választ, pedig most olyan pipás vagyok, hogy talán képes lennék mondani neki valamit, és biztosan nem köszönetet. Mire

észbe kapok, már el is haladt a lépcső mellett, és kiment a túloldali ajtón. Mintha itt se lett volna.

Ezt még egyszer nem teszem meg? Most sem kérte senki, hogy megtegyed, seggfej. Komolyan azt hiszi, hogy szívességet tett nekem? Segített azzal, hogy felhívta rám a figyelmet, és hogy megharagított egy csomó hiú libát, akik tuti egyenlíteni akarnak majd a háta mögött? Ez a srác még nálam is örültebb. Ezt szívesen közölném vele. Kár, hogy még a nevét sem tudom. És ha most listát írnék a kérdéseimről, a „*Mi a neved?*” valószínűleg fel sem férne rá.

Azt akarom tudni, miért hallgattak rá a többiek. Úgy bekussoltak, mintha egy dühös apuka szólt volna rájuk, mert a srác pontosan annak is hangzott. Most is ugyanígy szólt hozzám. Szinte meglep, hogy az atyai *enyje-bejnye* kimaradt a mondandójából. Egyértelműen én vagyok itt az egyetlen, aki nem érti, miért kellene szót fogadni neki. Mintha tiszteletet és hódolatot váltana ki az emberekből. Talán az apja az igazgató vagy a polgármester, vagy valami mafiafőnök, akit senki se akar magára haragítani. Ki tudja? Csak azt tudom, hogy *én* haragszom rá.